

**БІЛОЦЕРКІВСЬКА МІСЬКА РАДА
КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
Р І Ш Е Н Н Я**

15 листопада 2018 року

м. Біла Церква

№ 699

Про надання до суду висновку про вирішення судового спору щодо визнання дитини такою, що втратила право користування житловим приміщенням

Виконавчий комітет Білоцерківської міської ради розглянув подання служби у справах дітей Білоцерківської міської ради від 07 листопада 2018 року № 1226 «Про надання до суду висновку про вирішення судового спору щодо визнання дитини такою, що втратила право користування житловим приміщенням» та витяги з протоколів комісії з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради від 10 жовтня 2018 року та 31 жовтня 2018 року.

Встановлено, що в провадженні Білоцерківського міськрайонного суду Київської області розглядається цивільна справа № _____ за позовом _____ до _____, яка діє від себе та як законний представник в інтересах неповнолітньої дочки _____ року народження, про визнання особи такою, що втратила право користування житловим приміщенням. Служба у справах дітей Білоцерківської міської ради в даній справі залучена в якості третьої особи.

Згідно із ст. 19 Сімейного кодексу України при розгляді судом спорів щодо визнання дитини такою, що втратила право користування житловим приміщенням, обов'язковою є участь органу опіки та піклування, який подає суду письмовий висновок щодо розв'язання спору.

В ході розгляду справи встановлено, що позивачу по справі _____ року народження, яка зареєстрована та проживає за адресою: вул. _____, належить на праві приватної власності двокімнатна квартира за адресою: _____ (договір купівлі-продажу, посвідчений _____ року старшим державним нотаріусом Білоцерківської державної нотаріальної контори Моцною Д.Г.). Згідно з довідкою про місце проживання та склад сім'ї № 346, виданою 14 травня 2018 року Управлінням адміністративних послуг Білоцерківської міської ради в даній квартирі зареєстровані: дочка позивача _____ року народження, син позивача _____ року народження, та неповнолітня онука позивача _____ року народження.

Позивач стверджує, що відповідач по справі _____, разом із своєю дочкою _____ добровільно виселилися з даної квартири після розірвання шлюбу з її сином _____, батьком неповнолітньої, і з того часу постійно проживають за іншою адресою. У зв'язку з цим, на думку позивача, її неповнолітня онука втратила право користування даною квартирою.

Позицію відповідача по справі _____ щодо зняття з реєстрації її неповнолітньої дочки дізнатися не вдалося, оскільки вона не з'являлася на засідання суду та

на засідання комісії з питань захисту прав дитини. Обстежити умови проживання неповнолітньої , за її фактичним місцем проживання за адресою: також не вдалося.

10 жовтня 2018 року дане питання розглядалося комісією з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради у присутності бабусі неповнолітньої , яка повідомила, що не заперечує проти того, щоб її онука була зареєстрована в її квартирі за адресою: , де дівчина фактично проживає. Комісія рекомендувала врегулювати дане питання мирним шляхом і до наступного засідання комісії надати відповідні документи. Але до цього часу сторони не врегулювали дане питання.

Статтею 47 Конституції України встановлено, що ніхто не може бути примусово позбавлений житла інакше як на підставі закону за рішенням суду.

Враховуючи положення, передбачені ст.ст. 317, 383, 391 Цивільного кодексу України, ст. 150 Житлового кодексу України, власник майна має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, вимагати усунення перешкод у здійсненні ним права користування та розпорядження майном, використовувати помешкання для власного проживання, проживання членів своєї сім'ї, інших осіб.

Водночас, чинним законодавством України передбачено захист житлових прав дитини. Зокрема, згідно із п. 7 ст. 7 Сімейного кодексу України - дитина має бути забезпечена можливістю здійснення її прав, установлених Конституцією України, Конвенцією про права дитини, іншими міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Частиною 1 статті 3 Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року (ратифікована Україною 27 лютого 1991 року, дата набуття чинності для України 27 вересня 1991 року) визначено, що в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, що займаються питанням соціального забезпечення, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини.

Згідно із ч. 2 ст. 11 Закону України «Про охорону дитинства» кожна дитина має право на проживання в сім'ї разом з батьками або в сім'ї одного з них та на піклування батьків. А статтею 18 вищевказаного Закону окреслено, що діти - члени сім'ї наймача або власника жилого приміщення мають право користуватися займаним приміщенням нарівні з власником або наймачем.

Частиною 2 ст. 29 Цивільного кодексу України визначено, що фізична особа, яка досягла чотирнадцяти років, вільно обирає собі місце проживання. Згідно із ст. 6 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» - реєстрація місця проживання за заявою особи може бути здійснена органом реєстрації з одночасним зняттям з попереднього місця проживання.

31 жовтня 2018 року дане питання повторно розглядалося комісією з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради. Відповідач по справі не з'явилася на засідання, хоча була повідомлена належним чином. Комісія, керуючись чинним законодавством України, дійшла до висновку, що вищевказаний позов підлягає задоволенню і рекомендувала службі у справах дітей міської ради готувати відповідний висновок до суду.

Враховуючи вищезазначене, керуючись інтересами неповнолітньої дитини, відповідно до ст. 47 Конституції України, ст.ст. 29, 317, 383, 391 Цивільного кодексу України, ст. 150 Житлового кодексу України, ч.7 ст.7, ст. 19 Сімейного кодексу України, ст.ст. 8, 18 Закону України «Про охорону дитинства», ст. 6 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні», ч. 1 ст. 3 Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року (ратифікована Україною 27 лютого 1991 року, дата набуття чинності для України 27 вересня 1991 року), пп. 4 п. б ч. 1 ст. 34 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Порядку провадження органами опіки та піклування діяльності, пов'язаної із

захистом прав дитини, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 вересня 2008 року № 866, виконавчий комітет міської ради дійшов до висновку:

1. Підтримати позов до
, яка діє від себе та як законний представник в інтересах неповнолітньої дочки
року народження, про визнання особи такою,
що втратила право користування житловим приміщенням.

2. Контроль за виконанням рішення покласти на заступника міського голови
Литвиненко К.С.

Міський голова

Г. Дикий